

تفسیر سوره

س

سیمای سوره نبأ

این سوره چهل آیه دارد و در مکه نازل شده است.

نام سوره برگرفته از آیه دوم است که از قیامت، به «نبأ» عظیم یعنی خبر بزر یاد می‌کند.

آیات این سوره با استدلال به نظام حکیمانه حاکم بر طبیعت، برپایی قیامت برای اجرای نظام پاداش و کیفر را لازمه حکمت الهی شمرده و هستی انسان بدون آن را عبث و بیهوده می‌داند.

ادامه سوره گوشاهی از عذاب سخت طغیان‌گران و نعمت‌های بهشتیان را بیان می‌دارد و با هشدار شدید به کافران پایان می‌پذیرد.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿۲﴾ عَنِ الْنَّبِيِّ الْعَظِيمِ ﴿۳﴾ أَلَّذِي هُمْ فِيهِ

مُخْتَلِفُونَ ﴿۴﴾ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿۵﴾ ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ

درباره چه از یکیگر می‌پرسند؟ از خبر بزرگ. همان که ایشان درباره آن

اختلاف دارند. چنین نیست؛ زود است که بدانند. باز چنین نیست؛ زود

است که بدانند.

نکته‌ها:

- واژه «نبا» به معنای خبر مهم و حتمی است که از آیات بعد فهمیده می‌شود مراد از آن خبر برپاشدن قیامت و رستاخیز است.
- در روایات، حضرت علی^{علیہ السلام} به عنوان یکی از مصادیق «نبا عظیم» معرفی شده است.^(۱)
- درباره معاد، کفار چند گروهند: «الذی هم فیه مختلفون» بعضی آنرا محال و برخی بعید دانسته و برخی تردید می‌ورزند و برخی دیگر لجاجت می‌کنند.
- سؤال، گاهی برای فهمیدن مطلب است که مورد تأیید و تأکید قرآن است، چنانکه می‌فرماید: «فَسَأَلُوا أَهْلَ الذِكْرِ»^(۲) اما گاهی سؤال، برای ایجاد تشکیک و تردید در ذهن دیگران است، آنهم در امور قطعی و حتمی مانند وقوع قیامت که قرآن در این آیات، آن را مورد مذمت قرار می‌دهد.

پیام‌ها:

- ۱- شروع سخن با طرح یک سؤال، در تاثیر کلام مؤثر است. «عَمَّ يَتْسَاءلُونَ»
- ۲- تشکیک در قیامت، کار کافران است. «يَتْسَاءلُونَ عَنِ النَّبِيِّ الْعَظِيمِ»
- ۳- اگر سوال طبیعی بود باید جواب داد: «يَسْأَلُونَكَ ... قُلْ» ولی اگر شیطنت بود. برخورد لازم است. «كَلَا سَيَعْلَمُونَ»
- ۴- در برابر طعنه و کنایه به مقدسات و باورهای قطعی، با قاطعیت باید سخن گفت. «كَلَا»
- ۵- در برابر تردید، باید حرف حق را تکرار کرد. «كَلَا سَيَعْلَمُونَ... كَلَا سَيَعْلَمُونَ»
- ۶- قیامت دور نیست. «سَيَعْلَمُونَ» (حرف سین رمز نزدیک بودن است)
- ۷- قیامت، روز کشف حقائق است. «سَيَعْلَمُونَ»

۲. نحل، ۴۳.

۱. تفسیر نورالثقلین.

﴿۶﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهَادًا ﴿۷﴾ وَالْجِبَالُ أَوْتَادًا ﴿۸﴾ وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا ﴿۹﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿۱۰﴾ وَجَعَلْنَا الَّيْلَ إِبَاسًا ﴿۱۱﴾ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا

آیا زمین را بستر قرار ندادیم؟ و کوهها را (همچون) میخ‌ها؟ و شما را جفت آفریدیم. و خواب را مایه آرامش شما قرار دادیم. و شب را پوششی ساختیم. و روز را وقت تلاش و معاش قرار دادیم.

نکته‌ها:

- «اوتد» جمع «وتد» به معنای میخ است و تشبيه کوه به میخ، از معجزات علمی قرآن است. ریشه کوهها در عمق زمین، مانع حرکت لایه‌های زمین و وقوع زلزله‌های دائمی است. کوهها همچون میخ، چند برابر آنچه در بیرون‌اند، در دل زمین فرورفته‌اند، بگذریم که کوهها منافع دیگری نیز دارند: حافظ برفها برای تابستان، مانع تند بادها، علامت و نشانه راهها، محل معادن و سنگها و غارها و عامل ایجاد دزه‌ها هستند که هر یک در جای خود برای زندگی ضروری است.
- «سبات» به معنای قطع کار و تعطیل کردن آن است که موجب آسایش و آرامش جسم و روان می‌شود.

پیام‌ها:

- ۱- مشت نمونه خروار است. مطالعه در هستی، بهترین راه خداشناسی و معادشناسی است. «أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مَهَادًا...»
- ۲- انسان در دادگاه عقل و وجودان خدا پرست است و می‌توان از وجودان او درباره قدرت الهی سوال کرد. «أَلَمْ نَجْعَلُ
- ۳- از قدرت خداوند به آفرینش زمین و آسمان و دیگر پدیده‌های طبیعی، به قدرت او برای برپایی قیامت، استدلال کنید. «الْأَرْضَ... الْجِبَالُ... الْلَّيْلُ... النَّهَارُ...»
- ۴- پس از طرد افکار باطل، بر عقاید حقتان استدلال کنید. «كَلَّا سَيَعْلَمُونَ... أَلَمْ نَجْعَلُ»

- ۵- اگر روحیه لجاجت نباشد، انسان از همین زمین و زمان و خواب و خوراک می‌تواند درس بگیرد. «الارض...الليل...النهار...»
- ۶- قدرت و حکمت الهی در آفرینش ما و هستی، دلیل آن است که ما را با مر رها نخواهد کرد. «خلقناکم ازواجاً... نومکم سباتاً... الہمار معاشاً»

﴿١٢﴾ وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٣﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَاجَا
 ﴿١٤﴾ وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُغْصِرَاتِ مَاءً ثَجَاجًا ﴿١٥﴾ لِنُخْرِجَ بِهِ
 حَبَّاً وَنَبَاتًا ﴿١٦﴾ وَجَنَّاتٍ أَلْفَافًا

و بر فراز شما هفت (آسمان) استوار بنا کردیم، و (خورشید را) چراغی فروزان قرار دادیم. و از ابرهای متراکم و فشرده، آبی فراوان فرو فرستادیم، تا بوسیله آن دانه و گیاه و باگهای پر درخت بیرون آوریم.

نکته‌ها:

- «معصرات» از «عصر» به معنای فشردن، یا صفت ابرهای باران زاست که گویا چنان خود را می‌فسرند که باران بیارند و یا صفت بادهایی که ابرها را متراکم و فشرده می‌سازد تا از آنها باران بیارد.^(۱)

پیام‌ها:

- ۱- خداوند اداره هستی را بر اساس یک نظام مشخص (نظام سبیت و علت و معلول) قرار داده است. (نور و حرارت خورشید همراه با ابر و باران، عامل تولید دانه و گیاه می‌شود). «سراجاً و هاجاً... ماءً سجاجاً لنخرج به حبّاً و نباتاً»
- ۲- قرآن، شعر نیست، اما از آهنگ و موسیقی خاصی برخوردار است. «وهاجاً،
 ثجّاجاً، نباتاً»
- ۳- اسباب و وسائل طبیعی، نباید ما را از خداوند غافل کند. «لنخرج به...»

۱. تفسیر المیزان.

۴- خداوندی که زمین مرده را با نزول باران به صورت بوسنانی پر درخت در می‌آورد، از زنده کردن مردگان عاجز نیست. «لنخرج به... جنات الفافا»

﴿۱۷﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتًا ﴿۱۸﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ
فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿۱۹﴾ وَفُتُحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿۲۰﴾ وَ
سُيرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا

همانا روز جدایی، وعده‌گاه (ما با شما) است. روزی که در صور دمیده شود و گروه گروه می‌آید. و آسمان گشوده شود و به صورت درهایی باز درآید. و کوهها روان شوند و چون سراب گردند.

نکته‌ها:

- قیامت از جهتی «یوم الجمع» است که همه در آن اجتماع می‌کنند و از جهتی «یوم الفصل» نامیده شده، زیرا خوبان از بدان و حق از باطل جدا و به اختلافات فیصله داده می‌شود.
- در روایات می‌خوانیم که در قیامت مردم به گروه‌های مختلفی تقسیم می‌شوند و هر گروه به شکلی سخن چین در قیافه می‌میون، حرام‌خوار در شکل خوک، رباخوار در قالب وارونه، قاضی ظالم به صورت کور، خودپسند کر و لال، عالم بی عمل در حال جویدن زبان، همسایه آزار بی‌دست و پا، ساعیت کننده آویخته بر آتش، هوسباز بدبو، و فخر فروشان به لباس با لباس، دوزخی محشور می‌شوند.^(۱)
- حرکت کوهها مقدمه به هم خوردن آنها و خرد شدن و ذره ذره شدن سنگها و در نهایت، روان شدن به گونه‌ای است که از دور سراب به نظر آیند. «و سیرت الجبال فکانت سراباً»

پیام‌ها:

- ۱- دنیا، مقدمه قیامت است و این همه نعمت عبث و بیهوده نیست. «انَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتًا»

۱. تفسیر نورالثقلین.

- ۲- زمان قیامت از قبل نزد خداوند معلوم است. «کان میقاتاً»
 ۳- قیامت نیز نظامی دارد «يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ»
 ۴- در قیامت، نظام آسمان و زمین دگرگون می‌شود. «فَتَحَتِ السَّمَاء... سِيرَتُ الْجَبَلِ»
 ۵- انسان با مر ، رها و فراموش نمی‌شود. «يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتاً»
 ۶- به پیوندها و روابط دنیوی دلخوش نباشد که روزی همه چیز گستته
 می‌شود. «يَوْمَ الْفَصْلِ»
 ۷- ارتباط زمین و آسمان و اهل آنها، در قیامت توسعه می‌یابد. «فَتَحَتِ السَّمَاء»

﴿۲۱﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿۲۲﴾ لِلطَّاغِينَ مَئَابًا
 ﴿۲۳﴾ لَا يُشْيَنَ فِيهَا أَحْقَابًا ﴿۲۴﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا
 ﴿۲۵﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَاقًا ﴿۲۶﴾ جَزَاءً وِفَاقًا ﴿۲۷﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا
 لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿۲۸﴾ وَكَذَّبُوا بِثِيَاتِنَا كِذَابًا ﴿۲۹﴾ وَكُلَّ شَنِيءٍ
 أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿۳۰﴾ فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدُكُمْ إِلَّا عَذَابًا

همانا دوزخ، کمین‌گاهی است. برای سرکشان، جایگاه و بازگشتگاهی است. روزگارانی در آن به سر برند. در آن دوزخ، نه خنکی چشند و نه آشامیدنی. مگر آب جوش و خونابه و چرکابه‌ای. که این، کیفری مناسب گناه آنهاست. آنان بودند که به روز حساب، امید و باوری نداشتند. و آیات ما را به سختی تکذیب می‌کردند. (ولی) ما حساب همه چیز را در کتاب خود داشتیم. پس بچشید که جز عذاب بر شما نمی‌افزاییم.

نکته‌ها:

- «مرصاد» یعنی کمین‌گاه و «طاغین» از «طغیان»، بی‌اندازه پیش رفتن در معصیت است.
- «مئاب» از «أُوب» به معنای قرارگاه و رجوع است و فرجام را از آن جهت مئاب گویند که انسان با عمل خود آن را فراهم کرده و اکنون به آن باز می‌گردد.
- «احقاب» جمع «حقب» به معنای مدت طولانی است.

- در روایات می‌خوانیم: أحقاب جمع حُقب و هر حقب شصت سال و به گفته بعضی هشتاد سال است که هر روز آن مثل هزار سالی است که شما در دنیا می‌شمارید.^(۱)
- «جَهَنَّم»، آب داغ و «غَسَاق»، آب زردی است که از زخم و چرک و خون خارج می‌شود.
- ممکن است معنای آیه چنین باشد که جهنم برای همه در کمین است ولی متقین از آن عبور می‌کنند و برای مجرمان جایگاه می‌شود. **«لِطَّاغِينَ مَئَابًا»**
- با توجه به عدالت الهی که کیفر و جزا مطابق عقائد و کردار است، **«جَزَاءٌ وَفَاقَاً»** پس زیادی عذاب در آیه **«لَنْ نَزِدْكُمُ الْأَعْذَابَ أَعْذَابًا»** به خاطر زیادی کفر و فرار از حق است. **«فَلَمْ نُزِدْهُمْ دُعَائِي الْفَرَارِ»** چون در برابر هر دعوی از انبیاء، فرار کفار بیشتر می‌شود، خداوند نیز عذاب آنان را بیشتر می‌کند.
- در دوزخ، به جای سردی، گرمی و به جای شراب، غساق است. **«بِرَدًا وَ لَا شَرَابًا إِلَّا حَمِيًّا وَ غَسَاقًا»**

پیام‌ها:

- ۱- دوزخ، از هم اکنون در کمین خلافکاران است. **«إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصادًا»**
- ۲- گرفتار شدن و به دام افتادن مجرمان، امری قطعی است. **«مِرْصادًا لِلظَّاغِينَ»**
- ۳- طغیان‌گری، نشانه دوزخیان است. **«لِلظَّاغِينَ»**
- ۴- اهل دوزخ دو گروهی ابدی، **«خَالِدِينَ فِيهَا أَبْدًا»** و گروهی برای مدت طولانی. **«لَا بَثِينَ فِيهَا أَحْقَابًا»**
- ۵- کیفرهای الهی عادلانه است. **«جَزَاءٌ وَفَاقَاً»**
- ۶- حتی احتمال حساب و کتاب در قیامت، برای کنترل انسان کافی است. **«لَا يَرْجُونَ حِسَابًا»**
- ۷- بی اعتقادی به قیامت، رمز طغیان است. **«لِطَّاغِينَ... لَا يَرْجُونَ حِسَابًا»**
- ۸- انکار قیامت، زمینه انکار همه چیز است. **«لَا يَرْجُونَ حِسَابًا وَ كَذِبُوا بِآيَاتِنَا كَذَّابًا»**

۱. تفسیر نور الشقلین.

۹- ریز و درشت کارها حساب و کتاب دارد و خداوند احاطه علمی به همه چیز دارد و این احاطه، ثابت و باقی است. («کتاباً» رمز ثبوت و بقا است) «کل شیء احصیناه کتاباً»

﴿٣١﴾ إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣٢﴾ حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ﴿٣٣﴾ وَكَوَاعِبَ
أَتْرَابًا ﴿٣٤﴾ وَكَاسَا بِهَا قَاءً ﴿٣٥﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَابًا
﴿٣٦﴾ جَزَاءً مِنْ رَبِّكَ عَطَاءً حِسَابًا

همان‌تا برای اهل پروا، رستگاری و کامیابی بزرگی است. انواع باغ‌ها و انگورها و همسرانی زیبا و دلربا، همانند و همسال و جام‌هایی سرشار. در آنجا نه بیهوده‌ای شنوید و نه تکیبی. پاداشی از طرف پروردگارت و عطا‌بی از روی حساب.

نکته‌ها:

- «مفاز» یا به معنای محل کامیابی است و یا خود کامیابی. «حدائق» جمع «حدیقة» باغ دیواردار را گویند. «کواعب» جمع «کاعب» دختری را گویند که تازه سینه‌اش بر آمده باشد، «اتراب» جمع «تراب» به معنای هم سن و سال و هم شکل و شماش است. شاید مراد این باشد که حوریان بهشتی در زیائی بر یکدیگر برتری ندارند، کلمه کاس به معنای جام بلورین و دهاقن به معنای لبریز است. البته بعضی آن را از ریشه ذهق به معنای گره زدن پی درپی گرفته‌اند، یعنی جام‌های شراب پیاپی عرضه می‌شود.
- انگور در میان میوه‌ها جایگاه خاصی دارد و لذا به صورت جداگانه ذکر شده است. «حدائق و اعناباً»

پیام‌ها:

- ۱- بیم و امید باید در کنار هم باشد. در این سوره پاداش متین در برابر کیفر طاغین قرار گرفته است. («انْ جَهَنْ كَانَتْ مَرْصَادًا لِلطَّاغِينَ...انْ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا»)
- ۲- کامیابی و رستگاری در سایه نعمت‌های مادی و معنوی است. («انْ لِلْمُتَّقِينَ

مفارزا» (کلمه «حدائق» رمز نعمت‌های مادی و کلمه «لا یسمعون» رمز نعمت‌های معنوی است).

۳- نعمت‌های بهشتی، انسان را گرفتار غرور و غفلت و یاوه‌گوئی و بدمسنی نمی‌کند. «لا یسمعون»

۴- جلساتی که در آن لغو و دروغ نباشد، جلسات بهشتی است. «لا یسمعون فیها لغوأ و لا كذبأ»

۵- نه تنها کیفرها عادلانه است. «جزاء و فاقاً» بلکه پاداشها نیز حساب و کتاب دارد. «عطاء حسابأ»

۶- در جامعه بهشتی، افراد یکدیگر را تکذیب نمی‌کنند و اعتماد و اطمینان میان آنها حاکم است. «و لا كذبأ»

۷- پاداش‌های الهی، عطار تفضل اوست نه اینکه ماطلبی داشته باشیم. «جزاء من ربک عطاء»

۸- لازمه ریوبیت، نظام کیفر و پاداش است. «جزاء من ربک»

۹- پاداش الهی به متقین حساب دارد. هر که تقوای بیشتری دارد پاداش بیشتری خواهد داشت. «عطاء حسابأ»

﴿رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا أَرَحْمَنِ لَا يَمْلِكُونَ﴾

منه خطاباً

(پروردگار تو) پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست می‌باشد، او سر چشم‌ه رحمت است. (با این وصف) کسی را پارای خطاب با او نیست.

پیام‌ها:

۱- تدبیر اداره امور همه هستی برای خدا یکسان است. آسمان و زمین و آنچه

میان آنهاست، برای او تفاوتی ندارد. «رب السموات والارض و ما بينهما»

۲- پیامبر اکرم مقام بس والائی دارد. گویا او یک در کفه و تمام هستی در کفه

- دیگر است. «ربک... رب السموات و الارض»
 ۳- ربوبیت الهی بر اساس رحمت است. «رب - الرحمن»
 ۴- حق گفتگوی خودسرانه و معترضانه در قیامت نیست. «لا يملكون منه خطاباً»

﴿٣٨﴾ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفَّاً لَّا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ

الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٩﴾ ذَلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَنْ شَاءَ أَتَّخَذَ

إِلَيْهِ مَئَابًا

روزی که روح و فرشتگان به صفات ایستند، کسی سخن نگوید جز آن که (خدای)

رحمان به او اجازه دهد و او سخن صواب گوید. آن روز، روز حق است (و محقق

خواهد شد). پس هر که بخواهد، راه بازگشتشی به سوی پروردگارش انتخاب کند.

نکته‌ها:

■ واژه «روح» در قرآن گاهی به صورت مطلق آمده، مانند این آیه و آیه ۴ سوره قدر، «تنزل الملائكة و الروح» که معمولاً در این موارد، در برابر ملائکه قرار گرفته است و گاهی به صورت مقید آمده، مانند روح القدس، روح الامین.

از روایات بر می‌آید که روح، یا مخلوقی است برتر از فرشته و یا اگر فرشته است، برترین فرشتگان است. چنانکه در روایتی از امام صادق علیه السلام می‌خوانیم: روح، فرشته‌ای برتر از جبرئیل و میکائیل است.^(۱)

■ در روایات می‌خوانیم که مراد از «الآن من اذن له الرحمن و قال صواباً» امامان معصوم هستند که از جانب خداوند اذن دارند سخن صواب و حق گویند.^(۲)

پیام‌ها:

۱- نه فقط انسان و جن، بلکه فرشتگان نیز در صحنه قیامت حاضر می‌شوند.
 ﴿يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ﴾

۱. تفسیر نورالثقلین.
 ۲. تفسیر نمونه.

۲- رعایت نظم و انضباط و آمادگی برای انجام دستورات، از ویژگی‌های فرشتگان الهی است. «يَقُومُ الرُّوحُ وَ الْمَلَائِكَةُ صَفَّاً»

۳- در قیامت شفاعت منوط به اذن خداوند است. «لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مِنْ أَذْنِ لَهُ الرِّحْمَنُ وَ قَالَ صَوَابًا»

۴- انسان در انتخاب راه آزاد است. «فَنَ شَاءَ»

۵- قیامت، روزی است که هم وقوع آن حق است و هم بر اساس حق عمل می‌شود. «الْيَوْمُ الْحَقُّ»

۶- چون قیامت حق است، پس راهی را انتخاب کنیم که به سوی او باشد. «فَنَ شَاءَ اَنْخُذْ اَلِ رَبِّهِ مَئَابًا»

﴿٤٠﴾ إِنَّا أَنذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمُرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ
وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا

همانا ما شما را از عذابی نزدیک بیم دادیم، روزی که انسان به آنچه از پیش فرستاده بنگرد و کافر گوید: ای کاش خاک بودم.

پیام‌ها:

۱- برای افراد غافل، هشدار و اندار مهمتر از بشارت است. «اَنَا اَنذِرْنَاكُمْ»

۲- دلیل غفلت آن است که مردم، قیامت را دور می‌پنداشند. «عَذَابًا قَرِيبًا»

۳- پشیمانی، دلیل بر اختیار انسان است. «يَا لَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا»

۴- در قیامت، انسان ناظر بر عملکرد خویش است. «يَنْظُرُ الْمَرءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ»

۵- سرنوشت اخروی هر کس به دست خود اوست. «يَنْظُرُ الْمَرءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ»

۶- خاک یک دانه می‌گیرد، یک خوشه می‌دهد، ولی کفار صدھا دلیل و برهان می‌شنوند ولی یکی را نمی‌پذیرند. پس خاک بر کافر برتری دارد. «كُنْتُ تُرَابًا»

«وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ»